

*Jednou bude zapomenuta ruská okupace
a o těch letech se bude říkat,
to byla ta velká doba české kultury,
kdy žil Hrabal, který tehdy napsal
Obsluhoval jsem anglického krále
a Příliš hlučnou samotu.*

Milan Kundera

HRABAL V DEN VOLE B

Už tomu brzo bude dvacet let. Jak už to u většiny drobných sportovců bývá, tak po tréninku jdou na pivo. Dělají to občas i ti větší, ale zase to nesmějí přehánět, když chtějí být těmi velkými.

Bylo prosluněné červnové sobotní odpoledne a já po tenise sedím s partáky u malé novopacké desítky v Boudě, jak všichni říkají Bohumilce na Lázeňské ulici. Po čtvrthodince povídání o tenisových fiftýnech se mrknu po vedlejších stolech. A div, že mně oči nevypadnou.

Přes jeden stůl sedí Bohumil Hrabal.

Mistr Hrabal, můj král českých spisovatelů. Hned mám před sebou všechny ty jeho nádherné knížky. A tak se osmělím a jdu ke stolu, kde sedí Mistr Hrabal s kominíkem Jindrou a jeho Andulkou.

„Promiňte, pane doktore, mohu si přinýst podepsat pár vašich knížek?“ ptám se Bohumila Hrabala a zároveň se omlouvám, že vyrušuji.

„Klidně doneste,“ odvětlí Hrabal a rázně upije piva ze své orosené sklenice.

Běžím domů pro knížky. Mám to z Boudy k nám coby kamenem dohodil, nebo lépe, coby Hrabalův strýc Pepin svým silným hlasem zakřičel. Doma popadnu dvě tři knížky a povídám dceři, že v Boudě je Bohumil Hrabal a že mu je dám podepsat.

„Hrabal! To musím jít s tebou, tati. Toho musím vidět,“ rozhoduje dcera Andrea a jde se mnou zpátky do Boudy.

Bohumil Hrabal píše dceři věnování do knížek, přidává srdíčko a místo data píše:

Den vole b.

Tu červnovou sobotu byly totiž parlamentní volby a on se podepisuje pár hodin po jejich skončení. Vtipně rozdělí vole a b.

Nadmíru spokojená Andrea se vrací se vzácným úlovkem domů. Bohumil Hrabal odchází do Anenských lázní, kde si léčí silně bolestivé artróзовé klouby. Já jdu po Lázeňské s ním. Chci ještě chvíli být se svým spisovatelským bohem. A tak si vymyslím, že jsem něco zapomněl na tenise, že se tam musím vrátit.

„Pane doktore, co teď píšete?“ nevinně se ptám Bohumila Hrabala. A v tom okamžiku to začalo:

„*Vy jeden vole, mně před rokem zemřela paní a vy se mě ptáte, co píšu, já nemám na psaní ani pomyšlení,*“ začal křičet na celou Lázeňskou a dodal: „*Jděte do prdele!*“

Já byl úplně vedle. Tam, kam mě Mistr Hrabal poslal, jsem dost dobře nemohl, tak jsem alespoň přešel na druhý chodník. Za sokolovnou, před lázněmi se naše cesty rozdělily. Já šel vpravo přes louku na tenis, on do lázní.

„Tak se mějte,“ volá na mě. Už z něho ta chvilková zlost po mé nesmělé otázce opadla.

„Nashledanou, pane doktore, a promiňte,“ odpovídám z druhého chodníku před vilou Stannerových, dnes Vilou Stefanie.

To bylo moje nezapomenutelné setkání s Bohumilem Hrabalem.

V DEN VOLE B.

